

APELACIONI SUD BRČKO DISTRIKTA
BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 96 0 K 031177 12 Kž
Brčko, 24.08.2012. godine

U IME BRČKO DISTRIKTA BOSNE I HERCEGOVINE!

Apelacioni sud Brčko distrikta Bosne i Hercegovine u vijeću sastavljenom od sudija Ilje Klaić, kao predsjednika vijeća, Srđana Nedić i Ruže Gligorević, kao članova vijeća, uz učešće Ljiljane Lukić kao zapisničara, u krivičnom predmetu protiv optuženih D.I. i D.U. zv. „C.“, zbog krivičnog djela Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1. preuzetog Krivičnog zakona SFRJ, odlučujući o žalbi branioca optuženih M.Z., advokata iz B., podnesenoj protiv presude Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 0 K 031177 11 K od 27.04.2012. godine, nakon javne sjednice vijeća održane dana 24.08.2012. godine u prisustvu tužioca Tužilaštva Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, Amele Mustafić, optuženih D.I. i D.U., te branioca optuženih M.Z., donio je dana 24.08.2012. godine slijedeću:

P R E S U D U

Odbija se kao neosnovana žalba branioca optuženih D.I. i D.U. i potvrđuje presuda Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 0 K 031177 11 K od 27.04.2012. godine.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 0 K 031177 11 K od 27.04.2012. godine, optuženi D.I. i D.U. zv. „C.“, oglašeni su krivim da su radnjama opisanim u izreci te presude počinili krivično djelo Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1. preuzetog Krivičnog zakona SFRJ (u daljem tekstu KZ SFRJ), pa su na osnovu istog zakonskog propisa, te primjenom članova 5., 33., 38., 41., 42. stav 1. tačka 2) i 43. stav 1. tačka 1) preuzetog KZ SFRJ za navedeno krivično djelo osuđeni, i to D.I. na kaznu zatvora u trajanju od 1 (jedne) godine i 8 (osam) mjeseci, a D.U. na kaznu zatvora u trajanju od 1 (jedne) godine.

Istom presudom sud je oštećene S.F. i S.D. sa imovinsko pravnim zahtjevom uputio na parnični postupak, a na osnovu člana 198. stav 2. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine (u daljem tekstu ZKP Bd BiH).

Na osnovu člana 188. stav 1. u vezi sa članom 185 stav 1. i 2. tačka a) i g) ZKP Bd BiH, sud je optužene obavezao da na ime troškova krivičnog postupka plate iznos od po 527,50 KM, koliko iznose troškovi vještačenja i dolaska svjedoka na glavni pretres, te

na ime paušala za rad suda plate iznos od po 100,00 KM, u roku od šest mjeseci, računajući od pravosnažnosti presude, pod prijetnjom prinudne naplate.

Protiv navedene presude žalbu je u zakonskom roku podnio branilac optuženih M.Z., advokat iz Brčkog (u daljem tekstu branilac optuženih), zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka, pogrešno ili nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i povrede Krivičnog zakona. Na kraju žalbe predložio je da ovaj sud usvoji žalbu, pobijanu presudu preinači i optužene oslobodi od optužbe ili da pobijanu presudu u cijelosti ukine, sam otvori pretres i donese odluku.

Tužilaštvo Brčko distrikta Bosne i Hercegovine (u daljem tekstu tužilac) podnijelo je odgovor na žalbu branioca optuženih u kojem navodi da su žalbeni navodi u potpunosti neosnovani, te da je presuda Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine pravilna i na zakonu zasnovana. S tim u vezi tužilac je predložila da se u skladu sa članom 313. ZKP Bd BiH žalba branioca optuženih M. Z. odbije kao neosnovana i presuda Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine potvrdi u cijelosti.

Na javnoj sjednici vijeća ovog suda održanoj dana 24.08.2012. godine branilac optuženih je izjavio da u potpunosti ostaje pri podnesenoj žalbi i prijedlozima iz žalbe. Branilac je proširio žalbu iz razloga koje nije navodio u žalbi, a koji se odnose na nemogućnost plaćanja troškova krivičnog postupka od strane optuženih, budući da žive u lošim materijalnim prilikama.

Optuženi su se pridružili navodima žalbe koju je istakao njihov branilac.

Tužilac je izjavila da ostaje pri svemu što je navela u odgovoru na žalbu.

Ovaj sud je ispitao prvostepenu presudu u smislu člana 306. ZKP Bd BiH, odnosno u granicama žalbenih navoda i odlučio kao u izreci iz slijedećih razloga:

Razmatrajući žalbu branioca optuženih, kao i žalbene osnove zbog kojih je ista podnesena, ovaj sud je zaključio da su žalbeni prigovori neosnovani, jer pobijana odluka ne sadrži povrede i nedostatke na koje se žalbom ukazuje.

Neosnovan je žalbeni prigovor branioca da je izreka presude protivrječna razlozima presude. Ovaj sud ne nalazi ni jednu činjenicu koja bi ukazivala i upućivala na zaključak da je izreka presude kojom su optuženi oglašeni krivima protivrječna razlozima presude. Za ovakvu tvrdnju branioca ne može se naći realno uporište u pobijanoj presudi. Pažljivom analizom, a u pravcu navedenog žalbenog prigovora nije nađena bitna povreda odredaba krivičnog postupka u obliku kako žalba sugeriše. Iz obrazloženja presude jasno se i nedvosmisleno da zaključiti na osnovu kojih dokaza je prvostepeni sud došao do utvrđenog činjeničnog stanja kao u izreci, i o tome je prvostepeni sud dao odgovor na sva sporna pitanja na koja je bilo neophodno odgovoriti da bi se došlo do pravilnog zaključka u pogledu krivice optuženih. Po ocjeni ovog suda, izreka presude nije protivrječna razlozima presude, a suprotna tvrdnja branioca je potpuno neargumentovana i kao takva nije ni mogla biti prihvaćena od ovog suda. Izreka presude je u skladu sa obrazloženjem iz kojeg proizilazi na osnovu kojih dokaza i na koji način je prvostepeni

sud utvrdio činjenično stanje kao u izreci presude. Tako prvostepeni sud na strani petoj obrazloženja pod tačkom 10., navodi dokaze na osnovu kojih je utvrdio činjenično stanje opisano pod tačkom 1. izreke presude. Iskazi svjedoka Š.H., F.G., F.V., F.R. i Š.H., su bili podloga za pravno utvrđenje ponašanja optuženih opisanog pod tačkom 1. izreke.

S tim u vezi ne stoji prigovor branioca da iz obrazloženja odluke ne proizilazi da su optuženi I. i U. na način opisan u tački 1. izreke odluke oštećenom nanosili patnje i ozlede udarajući ga palicom po tijelu. Navedeno je potvrdio i oštećeni S.F. kroz svoje iskaze od godine i godine, koji su pročitani u skladu sa članom 273. stav 2. ZKP Bd BiH (izuzeci od neposrednog sprovođenja dokaza), a o čemu je takođe prvostepeni sud dao argumentovane razloge koji opravdavaju primjenu navedenog odstupanja od načela neposrednosti. Oštećeni je potvrdio da su ga optuženi udarali palicom po tijelu. Njegov iskaz je sud prihvatio cijeneći ga pojedinačno, a i u vezi sa drugim izvedenim dokazima, a što opet isključuje prigovor branioca da nije niko potvrdio da su oštećenog udarali palicom. Prvostepeni sud je dao potpuno, argumentovano i logički prihvatljivo objašnjenje na koji način je utvrdio ponašanje optuženih opisano u tački 1. izreke odluke, a koje u potpunosti prihvata i ovaj sud.

Na strani šestoj obrazloženja pod tačkom 13., prvostepeni sud je dao obrazloženje u pogledu svog činjeničnog utvrđenja opisanog pod tačkom 2. izreke presude, a koje radnje je preduzeo optuženi D.I., nanoseći patnje i ozlede oštećenom S.D.. Nasuprot tvrdnji branioca optuženih, ovaj sud smatra da je prvostepeni sud na strani šestoj obrazloženja dao adekvatan odgovor i na to pitanje. Upravo tu sud ukazuje na osnovu kojih dokaza je utvrdio da je ponašanje optuženog D.I. bilo u vrijeme i na način opisan pod tačkom 2. izreke presude. Kako se po ocjeni ovog suda ne radi o protivrječnosti izreke presude i razlozima iste, nije ni počinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 297. stav 1. tačka k. ZKP Bd BiH na koju branilac neosnovano ukazuje.

Nema mjesta ni žalbenom prigovoru branioca optuženih da je prvostepeni sud pogrešno i nepotpuno utvrdio činjenično stanje. Nasuprot tvrdnji branioca ovaj sud smatra da je prvostepeni sud pravilno i potpuno utvrdio činjenično stanje i pravilno zaključio da je ponašanje optuženih u vrijeme oružanog sukoba bilo suprotno Pravilima međunarodnog humanitarnog prava i to odredbe člana 3. stav 1. tačka a. i c. IV Ženevske konvencije o zaštiti građanskih lica za vrijeme rata od 12.08.1949. godine i člana 75. I Dopunskog protokola Ženevske konvencije o zaštiti žrtava međunarodnih oružanih sukoba od 12. avgusta 1949. godine. Kršeći naprijed navedene konvencije kao blanketne norme, o čemu prvostepeni sud govori na strani sedmoj i osmoj pod tačkama 17., 18., 19. i 20., kao i strani devetoj pod tačkama 21., 22. i 23. obrazloženja pouzdano je utvrđeno da su optuženi počinili krivično djelo Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1. preuzetog KZ SFRJ u vrijeme i na način opisan u izreci presude.

Činjenično stanje utvrđeno izrekom pobijane presude, rezultat je od strane prvostepenog suda pažljive i savjesne ocjene svih izvedenih dokaza. U toku postupka utvrđivanja činjeničnog stanja, prvostepeni sud se bavio ocjenom i analizom sadržaja iskaza saslušanih svjedoka i vještaka i onoga što su isti rekli, te njihovom pouzdanosti. Nakon tako provedenog postupka i ocjene dokaza, sud je pravilno i potpuno utvrdili činjenično stanje iz kojeg proizilazi da su optuženi počinili krivično djelo za koje se terete, upravo u vrijeme i na način opisan u izreci presude. Za takvo svoje činjenično i pravno utvrđenje sud je dao uvjerljive i logične razloge koje prihvata i ovaj sud. Svi

razlozi koje je dao sud u obrazloženju odluke su argumentovani i rezultat su utvrđenja prvostepenog suda, do kojeg se došlo nakon svestrane analize i ocjene izvedenih dokaza. Tokom dokaznog postupka sud je potpuno i pravilno cijenio sve izvedene dokaze na osnovu kojih je utvrdio sve odlučne činjenice i pravilno zaključio da su optuženi počinili krivično djelo za koje su oglašeni krivim.

Odredbom člana 299. ZKP Bd BiH (pogrešno i nepotpuno utvrđeno činjenično stanje), stavom 1. propisano je da se presuda može pobijati zbog pogrešno ili nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja kad je sud neku odlučnu činjenicu pogrešno utvrdio ili je nije utvrdio. Stavom 2. istog člana ZKP Bd BiH propisano je da nepotpuno utvrđeno činjenično stanje postoji i kad na to ukazuju nove činjenice ili novi dokazi. Iako se žalbom poziva na navedeni žalbeni osnov, branilac ne ukazuje koju je to prvostepeni sud odlučnu činjenicu propustio da utvrdi, niti navodi nove dokaze ili činjenice koje ukazuju da je činjenično stanje nepotpuno utvrđeno, a što bi ukazivalo na osnovanost navedenog žalbenog prigovora.

Tokom dokaznog postupka je učinjeno nespornim da su optuženi bili pripadnici MUP-a i Vojske Republike Srpske, o čemu sud govori na strani devetoj i desetoj obrazloženja pod tačkom 23. istog, a koju činjenicu potvrđuju dokazi Tužilaštva Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj D-5, D-6 i D-7, koji potvrđuju njihovo učešće u navedenim jedinicama.

Takođe nespornom je učinjena i činjenica da su optuženi bili nekoliko dana zatvoreni u logoru „Luka“ i da su tamo vidjeli lica nad kojima će kasnije izvršiti krivično djelo. Nadalje razmatrajući žalbene prigovore ovaj sud zaključuje, a o čemu je već naprijed bilo govora, prvostepeni sud je utvrdio i naveo na osnovu kojih dokaza, odnosno iskaza kojih svjedoka je utvrdio da su optuženi tukli oštećenog S.F. nanoseći mu velike patnje i tjelesne ozljede, kako je to i navedeno pod tačkom 1. izreke odluke. Takođe je prvostepeni sud dao odgovor i na pitanje koje se od strane branioca neosnovano potencira, na osnovu kojih dokaza je utvrđeno da je optuženi D.I. udarao gumenom palicom oštećenog S.D..

Kao što je naprijed već navedeno nesporno je da su optuženi bili zatvoreni u logoru „Luka“ zajedno sa drugim zatvorenim civilima, a razlozi zbog kojih su optuženi bili zatvoreni, na kojima insistira odbrana sa aspekta pravilnosti utvrđenog činjeničnog stanja u izreci, nisu od značaja.

Tokom obrazlaganja odluke, prvostepeni sud se osvrnuo i dao odgovor na sva sporna pitanja u cilju što pravilnijeg i potpunijeg utvrđivanja činjeničnog stanja. Tako je sud ukazao zašto je i u kojem dijelu prihvatio iskaz K.S., te istakao i u kojem dijelu nije prihvatio svjedočenje navedenog svjedoka i iznio prihvatljive razloge takvog svog postupka.

Prvostepeni sud je sve izvedene dokaze cijenio u smislu člana 281. stav 2. ZKP Bd BiH pojedinačno i u vezi sa ostalim izvedenim dokazima, kako to i objašnjava na strani četvrtoj pod tačkom 8. obrazloženja. S tim u vezi ne stoji prigovor branioca optuženih da sud iskaz svjedoka S. prihvata kako mu odgovara da bi sklopio jednu cjelinu u obrazloženju presude u pogledu krivice optuženih. Takva tvrdnja branioca je

proizvoljna i paušalna, jer se sud prilikom utvrđivanja činjeničnog stanja bavio isključivo činjenicama i dokazima na osnovu kojih su te relevantne i odlučne činjenice utvrđene.

Nije branilac u pravu kada tvrdi da se iskaz svjedoka prihvata u cjelini ili se u cjelini ne prihvata. Iskaz svjedoka se može prihvatiti i potpuno, a i djelimično, kao što je to radio i prvostepeni sud i za takav svoj stav iznio argumentovane razloge. U onom dijelu za koji sud utvrdi da je iskaz svjedoka objektivan i u saglasnosti sa drugim dokazima, u tom dijelu se iskaz može i prihvatiti, a u onom dijelu za koji sud utvrdi da svjedočenje ne odgovara istini može se u tom dijelu uskratiti povjerenje svjedoku, a što je bila i situacija u konkretnom slučaju. Ako bi se prihvatio stav odbrane u pogledu prihvatanja ili ne prihvatanja iskaza određenog svjedoka u cijelosti, onda bi to značilo da svjedok u potpunosti govori istinu ili ako se njegov iskaz ne prihvati znači da njegovo svjedočenje potpuno ne odgovara istini. Takav pristup ocjeni iskaza određenog svjedoka, po ocjeni ovog suda bi bio jednostran i prilično šablonski i takvim pristupom „ili, ili“, teško bi se moglo doći do pravilno i potpuno utvrđenog činjeničnog stanja. U nekim situacijama svjedoci određene činjenice bolje pamte i reprodukuju, a neke im činjenice protekom vremena izbljedu pa svjedok sa sigurnošću ne može da reprodukuje događaj iz prošlosti, a kojih je bio očevidac. Ne mora uvijek biti polazište da je neki svjedok namjerno ili iz određenih razloga prećutao određene činjenice. Upravo između ostalog i zbog toga, a u cilju što pravilnijeg utvrđivanja svih pravno relevantnih činjenica, a opet u cilju pravilnijeg i potpunijeg utvrđivanja činjeničnog stanja, neophodno je dokaze cijeliti pojedinačno, a i u vezi sa drugim dokazima, kako je to propisano članom 281. stav 2. ZKP Bd BiH, na koji način je postupao i prvostepeni sud. U pogledu iskaza svjedoka K.S., prvostepeni sud je na strani šestoj, pod tačkom 12. obrazloženja dao svoje argumentovano mišljenje, a koje u potpunosti prihvata i ovaj sud. Navedeno u tom pogledu, prigovor branioca čini potpuno neosnovanim, niti se na argumentovan način dovodi u pitanje zaključak prvostepenog suda u pogledu onoga o čemu je svjedočio svjedok K.S..

Na osnovu ovakvog pristupa ocjeni dokaza prvostepeni sud je pravilno utvrdio sve pravno relevantne i odlučne činjenice, razjasnivši sve bitne okolnosti od značaja za pravilno presuđenje. Dakle, činjenično stanje je i potpuno i pravilno utvrđeno i nema bitnih povreda odredaba krivičnog postupka koje se odnose na pogrešno i nepotpuno utvrđeno činjenično stanje.

Žalbeni prigovor branioca optuženih koji se odnose na povredu Krivičnog zakona je po ocjeni ovog suda takođe neosnovan.

Predmet razmatranja prvostepenog suda bio je i umišljaj optuženih, kao njihov psihološki odnos prema izvršenom krivičnom djelu, a o čemu prvostepeni sud govori na strani desetoj, pod tačkom 25. obrazloženja. Pravilno je zaključio prvostepeni sud da su optuženi krivično djelo počinili sa direktnim umišljajem, jer su bili svjesni svoga djela, a isto je rezultat njihovog htijenja i volje.

Optuženi su bili svjesni da fizičko maltretiranje lica druge nacionalnosti u vrijeme trajanja oružanog sukoba predstavlja radnje koje ne dozvoljava ni jedan zakon, niti društvo, kako to navodi prvostepeni sud. U pogledu toga je pravilan stav prvostepenog suda da je sa stanovišta krivične odgovornosti optuženih potpuno

irelevantno da li su oni bili svjesni da svojim postupcima krše norme Ženevskih konvencija, budući da svijest u tom pravcu, ni saznanje, nije ni nužno.

Optuženi su u vrijeme izvršenja krivičnog djela bili potpuno uračunljivi i imali mogućnost da upravljaju svojim postupcima, što je nespornim učinio vještak psihijatar dr P.G., a koji je na te okolnosti vršio vještačenje optuženih. Iako potpuno svjesni toga, odnosno svojih radnji i postupaka, to optuženim nije očigledno bila smetanja da se ponašaju na način opisan u izreci odluke. S tim u vezi, na neargumentovan način se pokušava dovesti u pitanje umišlja optuženog D.U. u vrijeme izvršenja krivičnog djela.

Postojanje oružanog sukoba kao bitnog obilježja krivičnog djela Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. KZ SFRJ koji uvijek mora biti utvrđen, za vrijeme izvršenja krivičnog djela u Bosni i Hercegovini pa i u Brčkom, učinjeno je nespornim tokom dokaznog postupka, a o čemu je prvostepeni sud dao obrazloženje na strani devetoj, pod tačkom 22. obrazloženja odluke. Nizom sudskih odluka, kako pred Međunarodnim sudom za krivično gonjenje lica odgovornih za teška kršenja Međunarodnog humanitarnog prava počinjena na teritoriji bivše Jugoslavije od 1991. godine (Međunarodni sud u Haagu), tako pred pravosudnim organima Bosne i Hercegovine, učinjena nespornom činjenica da je u inkriminisano vrijeme u Bosni i Hercegovini postojao oružani sukob. I o pojmu oružanog sukoba prvostepeni sud je na strani devetoj pod tačkom 23. obrazloženja iznio pravilan i prihvatljiv stav. Postojanje oružanog sukoba tokom dokaznog postupka ni odbrana nije osporavala, mada se u žalbi neosnovano prigovara i na postojanje oružanog sukoba. Oružani sukob kao bitan element krivičnog djela Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1. preuzetog KZ SFRJ, a za koje se optuženi terete, na nespornan način je utvrđen i pred prvostepenim sudom, kako je to navedeno u obrazloženju odluke.

Nema mjesta ni prigovoru branioca da na teritoriji Brčkog, koji je u toku ratnih dejstava pripadao Republici Srpskoj, nije bilo proglašeno ratno stanje, a što bi po mišljenju odbrane bio razlog za povredu člana 298. stav 1. tačka b. ZKP Bd BiH, jer postoje okolnosti koje isključuju krivičnu odgovornost optuženih.

Kao što je u prednjem dijelu obrazloženja ove odluke navedeno, na nespornan način je utvrđeno postojanje oružanog sukoba u Bosni i Hercegovini, pa i u Brčkom u vrijeme kritičnog događaja, pa je ta utvrđena činjenica dovoljan pravni osnov za primjenu člana 142. stav 1. preuzetog KZ SFRJ. S tim u vezi ne stoji žalbeni prigovor branioca koji se u tom dijelu odnosi na povredu Krivičnog zakona, jer iste nisu počinjene od strane prvostepenog suda.

Irelevantan je prigovor branioca optuženih da je u izreci presude navedeno da se opisani događaj dešavao za vrijeme ratnog stanja u Republici Bosni i Hercegovini, jer je nesporno Bosna i Hercegovina u to vrijeme, a i Brčko, bili poprište oružanog sukoba, a što opet kao bitno obilježje navedenog krivičnog djela omogućava primjenu člana 142. stav 1. preuzetog KZ SFRJ, odnosno krivičnog djela Ratni zločin protiv civilnog stanovništva.

Krivično djelo Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1. KZ SFRJ (za koje su optuženi oglašeni krivim pobijanom presudom) čini ko kršeći pravila

Međunarodnog prava za vrijeme rata, oružanog sukoba ili okupacije naredi ili ko izvrši jednu ili više alternativno propisanih, raznovrsnih ili mnogobrojnih djelatnosti usmjerenih protiv civilnog stanovništva i pojavljuju se kao kršenje Međunarodnog humanitarnog prava sadržanog u članu 3. stav 1. tačka a. i c. IV Ženevske konvenciji o zaštiti građanskih lica za vrijeme rata od 12.08.1949. godine i člana 75. I Dopunskog protokola Ženevske konvencije o zaštiti žrtava međunarodnih oružanih sukoba od 12. avgusta 1949. godine. Kao što proizilazi iz činjeničnog opisa djela, kao bitni elementi su postojanje rata, oružanog sukoba ili okupacije, uz mnogobrojne alternativno određene radnje koje su posledica kršenja Međunarodnog humanitarnog prava. Iz činjeničnog utvrđenja do kojeg je došao prvostepeni sud proizilazi da je krivično djelo izvršeno prema civilnom stanovništvu i da se kao izvršioci pojavljuju pripadnici oružanih snaga sukobljenih strana.

Na pravilno i potpuno utvrđeno činjeničnog stanje pravilno je prvostepeni sud primijenio odredbe Krivičnog zakona kada je prihvatio pravnu kvalifikaciju krivičnog djela koje je optužnicom stavljeno na teret optuženim. Optuženi su na način opisan pod tačkama 1. i 2. izreke presude počinili krivično djelo Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1. preuzetog KZ SFRJ za koje ih je sud i oglasio krivim. Donošenju odluke kojom su optuženi oglašeni krivim prethodio je dokazni postupak tokom kojeg su utvrđeni svi bitni elementi krivičnog djela za koje su oglašeni krivim. Provedenim dokazima utvrđeno je postojanje oružanog sukoba na teritoriji Brčkog u vrijeme navedenog događaja, da su oštećeni S.F. i S.D. bili civili, vojno neorganizovani, koja su za vrijeme oružanog sukoba bila zaštićena međunarodnim humanitarnim pravom, što je nesporno utvrđeno na osnovu iskaza saslušanih svjedoka, da su optuženi bili pripadnici organizovane vojne formacije, te da postoji uzročna veza između preduzetih radnji optuženih, postojanja oružanog sukoba i oštećenih civila prema kojima su optuženi nečovječno postupali.

Imajući u vidu prošireno dejstvo žalbe, propisano članom 308. ZKP Bd BiH, koji propisuje da žalba zbog pogrešno ili nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja ili zbog povrede Krivičnog zakona podnesena u korist optuženog sadrži u sebi i žalbu zbog odluke o krivičnopravnoj sankciji i oduzimanju imovinske koristi, sud je razmatrao i odluku o krivičnopravnoj sankciji budući da je žalba branioca podnesena zbog naprijed navedenih žalbenih osnova.

Prilikom odmjeravanja vrste i visine kazne optuženim, prvostepeni sud je u smislu člana 41. KZ SFRJ (opšta pravila o odmjeravanju kazne) vodio računa o svim okolnostima koje utiču da kazna bude manja ili veća (olakšavajuće i otežavajuće okolnosti). Cijeneći sve utvrđene olakšavajuće okolnosti na strani optuženih uz istovremeno odsustvo otežavajućih okolnosti, sud je u smislu člana 42. stav 1. tačka 2. KZ SFRJ (ublažavanje kazne) pravilno cijenio kao naročito olakšavajuće, jer ukazuju da se i ublaženom kaznom može postići svrha kažnjavanja. S tim u vezi, primjenom člana 43. stav 1. tačka 1. takođe KZ SFRJ optuženim je ublažio kaznu po visini tako što je odmjerio kaznu ispod granice koja je zakonom propisana. Svim utvrđenim olakšavajućim okolnostima koje je utvrdio na strani optuženih prvostepeni sud je dao adekvatan značaj, a što je manifestovano kroz ublažavanje kazne i izricanje iste ispod zakonom propisanog minimuma, imajući u vidu da je zakonom propisani minimum, za krivično djelo za koje su optuženi oglašeni krivim, pet (5) godina. I ovaj sud je mišljenja da će se upravo

kaznama koje je sud izrekao optuženim postići svrha kažnjavanja propisana članom 33. KZ SFRJ i to kako sa aspekta generalne, tako i sa aspekta specijalne prevencije.

Žalbene razloge koje je branilac optuženih iznio na javnoj sjednici, proširujući žalbene osnove zbog kojih se presuda pobija i na troškove postupka iz člana 300. ZKP Bd BiH, ovaj sud nije uzimao u razmatranje jer su istaknuti nakon isteka roka za žalbu. Te žalbene navode koji se odnose na troškove postupka ovaj sud je tretirao kao neblagovremene, iz kojih razloga nisu mogli biti uzeti u razmatranje.

Budući da nisu postojali razlozi zbog kojih se presuda pobija žalbom, valjalo je na osnovu člana 313. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine žalbu branioca optuženih odbiti kao neosnovanu i potvrditi prvostepenu presudu.

Bili su to razlozi zbog kojih je odlučeno kao u izreci presude.

ZAPISNIČAR

Ljiljana Lukić

PREDSJEDNIK VIJEĆA

Iljo Klaić